

MAIG DEL 68 - Cronologia

22 de març – Un grup de 150 estudiants es tanquen a la Universitat de Nanterre, situada als afores de París, i es produeixen diversos aldarulls.

27 d'abril – Detenen Daniel Cohn-Bendit, jueu, fill d'exiliats alemanys i considerat organitzador de les protestes universitàries.

1 de maig – Primera manifestació del Dia del Treball autoritzada a París des de 1954. Es reparteix per primer cop la revista maoista *La cause du peuple*.

2 de maig – El primer ministre, Georges Pompidou, marxa de viatge oficial a l'Iran i l'Afganistan. El grup feixista *Occident* crema els locals dels universitaris d'esquerres a la Universitat de Nanterre. Se suspelen les classes a la Facultat de Lletres de Nanterre pels aldarulls.

3 de maig – Primera manifestació a París en protesta pels fets de Nanterre. La policia usa gasos lacrimògens, tanca la Sorbona, deté més de 600 estudiants i en fereix un centenar. Aldarulls al Barri Llatí.

4 de maig – Se suspelen les classes a la Sorbona. Crides a la vaga indefinida.

5 de maig – La justícia declara culpables 13 manifestants.

6 de maig – Daniel Cohn-Bendit compareix davant una comissió disciplinària a la universitat de Nanterre. Aldarulls al Barri Llatí (al matí) i Denfert-Rochereau (a la tarda) que deixen 422 detinguts, 600 estudiants i 345 policies ferits. La revolta rep suport a universitats d'arreu de França.

7 de maig – Més manifestacions a París (de Denfert-Rochereau a l'Étoile).

8 de maig – Manifestacions obreres a Bretanya i el Loira

9 de maig – El ministre d'Educació prohibeix la reobertura de les facultats.

10 de maig – Nit de barricades i enfrontaments al Barri Llatí. La policia assalta 60 barricades, hi ha gairebé 500 detinguts, més de 700 ferits, es cremen 60 cotxes i desenes de vehicles fets malbé. Manifestacions a Bordeus, Lió, Estrasburg, Grenoble, Toulouse, Lille, etc.

11 de maig – Els principals sindicats, la CGT, CFDT i FEN criden a la vaga general el dia 13. Georges Pompidou anuncia la reobertura de la Sorbona per al mateix dia 13.

13 de maig – Centenars de milers d'estudiants i treballadors surten al carrer a París amb motiu de la vaga general. Els universitaris ocupen la Sorbona.

14 de maig – L'Assemblea Nacional debat la situació. El president Charles de Gaulle marxa a Romania. La Sorbona es proclama "comuna lliure". Els obrers ocupen la Sud-Aviation de Nantes.

15 de maig – Uns 2.500 estudiants ocupen el Teatre Odéon, mentre els treballadors fan el mateix a la fàbrica de la Renault a Cléon.

16 de maig – Vagues als principals mitjans de transport francesos. Els diaris no poden sortir al carrer.

18 de maig – De Gaulle torna de Romania i denuncia la “*chienlit*” (el caos, la gossera, la vergonya). França paralitzada; hi ha entre 3 i 6 milions d’obrers en vaga.

19 de maig – A petició del jurat, se suspèn el festival de cinema de Canes. A Paris, Jean-Paul Sartre parla als estudianta a l’amfiteatre de la Sorbona.

20 de maig – Vaga que segueixen més de deu milions de persones. Ocupació de les escoles de secundària. El sindicat d’ensenyants crida a la vaga indefinida.

21 de maig – Es prohibeix a Daniel Cohn-Bendit de residir a França. Vagues a correus, telecomunicacions, tèxtil, químiques i a empreses com Peugeot, Michelin i Citroën.

22 de maig – Manifestació a París contra la retirada del permís de residència de Daniel Cohn-Bendit. L’Assemblea Nacional aprova una amnistia per als manifestants. Dos milions de metal·lúrgics i un milió de paletes estan en vaga. L’oposició d’esquerres perd una moció de censura per 11 vots de diferència.

23 de maig – Es prohibeix que les ràdios trametin les manifestacions en directe.

24 de maig – De Gaulle anuncia un referèndum. Una nit de barricades acaba amb 800 detencions, 450 ferits i mort d’un manifestant, Philippe Mathérion, de 26 ans. L’autòpsia és secreta encara avui. Es posen en marxa els Comitès de Defensa de la República. Aldarulls a la Borsa.

25 de maig – La ràdio i televisió estatals van a la vaga. Pompidou negocia al ministeri de Treball amb els diversos sectors de sindicats i patronal el que seran més tard els acord del carrer de Grenelle.

27 de maig – Després de tota una nit de negociacions a les 7 de la matinada s’arriba a l’acord de Grenelle entre els sindicats, patronals i govern. Reducció de la jornada laboral, rebaixa de l’edat de jubilació, i augment del salari mínim. Manca gasolina arreu de França. Georges Séguy, secretari general de la CGT (comunista) va personalment a la fàbrica Renault a presentar l’acord, però els treballadors l’esbronquen i altres empreses grans també rebutgen tornar a la feina.

28 de maig – Pompidou accepta la renúncia del ministre d’Educació. El socialista François Mitterrand proposa un govern dirigit per Pierre Mendes-France.

29 de maig – Mendes-France es diu preparat per formar govern. De Gaulle desapareix. Marxa en secret a Alemanya a consultar amb l’exèrcit i, especialment amb el general Jacques Massu, les possibilitats de reprimir per la força el moviment vaguista. 200.000 persones es manifesten a París.

30 de maig – De Gaulle anuncia per ràdio la dissolució de l’Assemblea Nacional i assegura que les eleccions seguiran el calendari previst. El govern avisa que farà ús de la força, si ho considera

necessari, per instaurar l'ordre. Manifestació massiva de suport al govern a París amb 100.000 persones.

31 de maig – Remodelació del gabinet francès i anunci de les eleccions pels dies 23 i 30 de juny. Més manifestacions de suport al govern arreu de França.

5 de juny – Els funcionaris i els miners tornen a la feina. De Gaulle assegura que havia pensat a dimitir el 29 de maig.

7 de juny – Darrers enfrontaments dels obrers de la Renault amb la policia.

10 de juny – Mort del militant maoista Gilles Tautin en un enfrontament amb la policia.

I després... – La campanya electoral arrenca encara amb aldarulls i manifestacions, que queden prohibides el 12 de juny. La dreta aconsegueix una majoria àmplia a les eleccions, que suposen una desfeta per a les esquerres. El 2 d'agost 102 periodistes són acomiadats de la radiotelevisió pública per haver sostingut els vaguistes. De Gaulle continua sent president fins al referèndum del 27 d'abril del 1969, en què la majoria de francesos decideixen que no es mantingui al càrrec. Pompidou és elegit president el 16 de juny del mateix any.